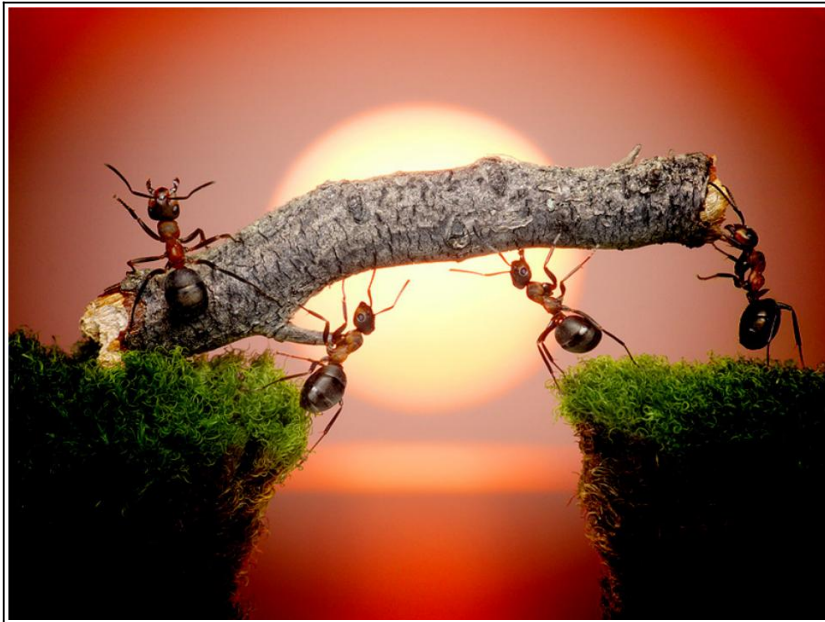

Прагнення до досконалості

Проповідь проведена Андреасом Дура

Субота, 22 січня 2011 року

Доброго ранку, запрошуємо на наше заняття. Сьогодні на малюнку ми бачимо, як мурашки роблять місток за допомогою палички. Головний наш текст: «Іди до мурашки, лінюху, поглянь на дороги її й помудрій: нема в неї володаря, ані урядника, ані правителя; вона заготовлює літом свій хліб, збирає в жнива свою їжу. Аж доки, лінюху, ти будеш

вилежуватись, коли ти зо сну свого встанеш? Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полежати, і прийде, немов волоцюга, твоя неможливість, і злидні твої, як озброєний муж!» (*Притовісті 6:6—11*).

В минулому ми не звертали особливої уваги на одне речення: «Нема в неї володаря, ані урядника, ані правителя, які би примушували їх до праці» (переклад з англ.). Мурашки активно працюють, хоча ніхто їх не підганяє. Вони працюють в згоді. Їх сповнює внутрішнє спонукання до праці.

Наша тема сьогодні: «Прагнення до досконалості». Ми хочемо подумати над наступним питанням: якщо людина прагне до досконалості, то вона буде щасливою чи нещасною? Ми почнемо з опитування. Просто говоріть так, як ви насправді думаєте.

Андреас: Імануель, що тобі більше до вподоби: безгрішна людина чи щаслива людина?

Імануель: Щаслива людина.

Андреас: Бертольд, яка людина буде кращим шлюбним партнером: безгрішна чи щаслива?

Бертольд: Щаслива.

Андреас: Мартін, ти би хотів бути безгрішним чи щасливим?

Мартін: Безгрішним.

Андреас: Безгрішним? Тобто, ти не хочеш бути щасливим?

Мартін: Чи це не одне і те саме?

Андреас: Не давай «політично коректні» відповіді. Говори те, що в тебе на серці.

Наступне питання до Гюнтера. Чи безгрішність — це те саме, що і досконалість?

Гюнтер: Так.

Андреас: Ліліан, чому люди, які прагнуть до досконалості, часто нещасті і навіть непривітні? Я знаю, що це складне питання.

Ліліан: Я не знаю.

Андреас: Ти не знаєш, але ти хочеш про це подумати.

Даніель, чи не краще бути задоволеним, ніж постійно прагнути до того, ким ти не є? ... Я приймаю твоє вагання як незнання.

Дуже дякую. На жаль, ми не можемо більше продовжувати, я маю провести це опитування і з іншою групою людей. В кінці я скажу вам про результати.

А тепер серйозно: ми хочемо глибше дослідити ці питання про безгрішність, досконалість і щастя. Я хочу задати вам інше питання: чи взагалі можливо досягнути досконалості? Якщо так, то коли я досягаю цієї мети? І як я досягаю її?

Кожен з нас в певний момент свого життя роздумував над цими питаннями. В минулому вони викликали багато дискусій. Навіть в стародавні часи люди прагнули до досконалості. Як приклад можна згадати грецьких стоїків. Вони прагнули досягти досконалості в усіх своїх думках і вчинках. Їхніми духовними родичами були фарисеї, які також прагнули до досконалості. Ісус говорив про це в *Євангелії від Матвія*. Слова, які Він сказав фарисеям, були не дуже приємними, але з цих слів видно, що вони прагнули до досконалості.

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, і ганусу й кмину». Ви дуже докладні. Ви докладаєте надзвичайні зусилля, щоб усе робити правильно. «Але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити, і того не кидати» (*Матвія 23:23*). Можливо, вони не знали, що нехтують іншим, але вони прагнули до досконалості.

«Це треба робити, і того не кидати. Проводирі ви сліпі, що відціджуєте комара, а верблюда ковтаєте!» (*Матвія 23:23, 24*). Вони не ковтали верблюда цілеспрямовано. Вони докладали зусилля. Фарисеї вважали, що якщо вони відціднують навіть комара, то вони не можуть пропустити верблюда! Але Христос сказав, що на жаль, вони помилялися.

Бо ви «чистите зовнішність кухля та миски...» Ви все скрупульозно і бездоганно вичищаєте. «Фарисею сліпий, очисти перше середину кухля, щоб чистий він був і назовні!» (*Матвія 23:25, 26*). Ісус говорив фарисеям, що вони справді прагнули до досконалості, але тільки у зовнішніх речах. Вони намагалися, щоб зовні все виглядало гарно, але нехтували внутрішньою частиною, в цьому була їхня проблема.

Якщо ми згадаємо текст про мурашок, то мусимо визнати, що він дійсно описує проблему нашого часу. Я бачу цю проблему знову і знову. Багато людей не досягають того, чого прагнуть, хоча і мають багато талантів. Причина цього — велика лінь і млявість. Я не бачу іншої причини. Вони не досягають того, що могли би досягнути в своєму повсякденному житті, в школі, в роботі, в розбудові організації чи інших сферах. Вони завжди лишаються позаду. Чому? Тому що вони ледачі. Легше залишитися в ліжку, ніж займатися якоюсь роботою. Ми хочемо розглянути сьогодні, чому це так. Які причини цього? Чому так бракує ревності? Важливо розуміти це.

Як ми бачили, фарисеї прагнули до досконалості. Вони не були ледачими людьми, які не хочуть зранку вставати. Я впевнений, що вони вставали рано для того, щоб виконати свої ритуали омовіння, щоб зовні все було правильним. Павло робить те саме. Давайте прочитаємо, що він говорить про себе.

«А життя моє змалку, що спочатку точилося в Єрусалимі серед народу мого, знають усі юдеї, які відають здавна мене, аби тільки схотіли засвідчити, що я жив фарисеєм за найдокладнішою сектою нашої віри» (*Дії 26:4, 5*). Фарисеї було добре відомі своєю докладністю і тим, що вони прикладали зусилля, щоб досягти праведності. Павло говорить, що він так само жив від початку — згідно найсуворіших правил.

Він описує свій досвід також в *Філіп'янам*: «... хоч і я й міг би надіятися на тіло. Коли хто й думає надіятися на тіло, то я тим більше: адже обрізаний я восьмого дня, є з роду Ізраїлевого, з племені Веняминового, єврей з євреїв, за законом — фарисей, за ревністю — переслідувач Церкви, за справедливістю закону — бездоганний» (*Філіп'янам 3:4—6*).

Бездоганний! Якщо Павло був «бездоганним», або безгрішним, чи був від вже досконалим? «Я бездоганний», — сказав він. Чи він відчував себе бездоганним в цьому стані?

Відповідь слухачів: Так.

Андреас: Ви говорите: «Так», але я не переконаний.

Я би хотів вказати на іншого фарисея, який також був досконалим. Ми прочитаємо про це в *Матвія*.

«І підійшов ось один, і до Нього сказав: Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне? Він же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого. Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді» (*Матвія* 19:16, 17).

«Які заповіді?» — запитав юнак. «Цю заповідь і ту заповідь, і іншу заповідь», — відповів Христос. «Говорить до Нього юнак: Це я виконав все». Іншими словами: «Я досконалий. Я виконав все». Але він продовжує: «Чого ще бракує мені?» (*Матвія* 19:20).

Ось чому я сказав, що Павло відчував те саме. Він міг бути бездоганим по відношенню до закону, але відчував, що чогось не вистачає, чогось бракує.

Багатий юнак запитав, що йому бракує для досконалості. Він бачив, що ще не досягнув досконалості. У відповідь «Ісус каже йому: Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі. Потому приходи та й іди вслід за Мною» (*Матвія* 19:21).

Аудиторія: Хоча цей багатий юнак докладав великі зусилля, він не був щасливий.

Андреас: Саме так.

«Ага, — думали люди після цього. — Якщо цю пораду Ісус дав тому, хто хотів стати Його учнем, значить те саме будемо робити і ми. Якщо завдяки цьому ми досягнемо досконалості, ми виконаємо усе до останньої букви». Так з'явилися монахи. Один з найбільш відомих був Пелагій, опонент Августина. Пелагій вирішив продати усе, що мав, стати бідним, жити на самоті для того, щоб мати спілкування з Богом. Такі думки спонукували Пелагея і його послідовників. Вони робили саме те, що сказав Ісус, щоб досягнути досконалості. Більше того, вони справді прагнули цього. Вони бачили, що багатий юнак не досягнув цілі, тому що не продав усього, щоб іти за Христом, і вони вирішили не повторювати його помилок.

Тож вони робили саме це: вони продавали свої майно, ставали бідними, йшли в монастир і ставали послідовниками Ісуса. Чи були вони щасливими? Мало хто. Я не знаю про всіх, але багато монахів були нещасними. Я би хотів навести приклад монаха, який зовсім не був щасливий.

«Щире бажання бути вільним від гріха і мати мир з Богом спонукали його вступити в монастир». Це про Мартіна Лютера. «Там його примушували виконувати найтяжчу роботу і просити милостиню, ходячи від дому до дому. Лютер був уже в такому віці, коли людина прагне поваги й уваги, а ці обов'язки слуги-жебрака вбивали в ньому аж до глибини душі його природні почуття, проте він зносив це приниження терпляче, віруючи, що воно необхідне через його гріхи» (*Велика боротьба*, с. [123.1]). Лютер справді вірив, що так він досягне досконалості.

«Кожну хвилину, яка залишалася в нього після роботи, Лютер віддавав навчанню, позбавляючи себе сну і жалкуючи навіть за тим часом, яку він витрачав навіть для своєї мізерної трапези. Найбільше задоволення він знаходив у вивченні Слова Божого. Він знайшов у монастирі Біблію, прикуту до стіни, і часто перебував тут. Чим сильніше він відчував свою гріховність, тим старанніше намагався своїми вчинками заслужити прощення і мир. Мартін Лютер жив суворим життям, сподіваючись постом, пильнуванням і самобичуванням перемогти свої недобрі природні нахили, від яких його не звільнило і чернече життя. Лютер не зупинявся ні перед якою жертвою, що допомогла б йому набути чистоту серця і Боже схвалення. „Я і справді був благочестивим ченцем, — згадував він пізніше, — і точніше виконував приписи чернечого чину, ніж можу це висловити словами. І якщо би хтось із ченців зміг заслужити Царство Боже власним ділами, то на це, без жодного сумніву, мав би право і я... Якщо би такий стан тривав ще деякий час, то я довів би себе до смерті“. Внаслідок такого суворого способу життя він утратив багато сил, і страждав від корчів і запаморочень, від чого ніколи не міг цілком вилікуватися. Незважаючи на всі

зусилля, страждаюча душа Лютер не знайшла полегшення. Нарешті він опинився на межі відчаю» (*Велика боротьба*, с. [123.2]).

Це дивно. Ісус порадив молодому начальнику продати усе, що він має, і йти за Ним. Інша людина виконала цю пораду, але не досягнула цілі! Що ще можна було зробити? Так недобре і так недобре...

Давайте розглянемо ще один приклад людини, яка також не отримала щастя таким шляхом. Це був протестант, він не був монахом, але не досягнув досконалості.

«Коли одного разу Чарльз Уезлі тяжко захворів і чекав смерті, його запитали, на чому тримається його надія на вічне життя. Він відповів: „Я зробив усе, що міг, аби служити Богу“. Коли його приятель, який поставив це питання, здавалось, не був задоволений його відповіддю, Чарльз, подумавши, додав: “Як, хіба мої зусилля не дають мені підстави для надії на спасіння?”

Невже Він проти того, щоб я покладався на свої зусилля? Адже мені немає більше на що надіятись“» (*Велика боротьба*, с. [253.3]). Іншими словами, я докладав стільки зусиль! Я виконав свою частину роботи! Тепер Бог зробить Свою частину також, чи ні?

«Уезлі і його приятелі поступово прийшли до переконання, що правдива релігія перебуває в серці, і що Божий Закон поширюється не тільки на слова і вчинки, а і на думки людини. Переконавшись в необхідності освячення серця і зовнішньої поведінки вони щиро поривались до нового життя. Ревними молитвами і особистими зусиллями вони робили усе можливе, аби викоринити гріховні бажання тілесного серця. Вони жили життям самозречення, добродійності і смирення, дотримуючись з великою суворістю і точністю всього того, що, на їхню думку, могло допомогти досягненню бажаної мети — святості, яка могла запевнити їм милість Божу. Але вони не досягли бажаного. Даремними були їхні намагання звільнитися від осуду гріха чи здолати його силу над собою. Це була та сама боротьба, яку пережив Лютер у монастирській келії в Ерфурті. Те саме питання мучило і його душу: „Та як виправдатись людині земній перед Богом?“ (Йова 9:2)» (*Велика боротьба*, с. [254.1]).

Тепер ми звернемося до досвіду Джона Уесли, який він пережив на кораблі, коли зустрівся з моравськими братами. Німці проводили богослужіння і співали псалми. «Під час співу, яким починалося їхнє богослужіння, почався сильний шторм. Головна щогла була зламана, вода затопила палубу, і, здавалось, що велика безодня поглине всіх нас. Англійці підняли страшний галас; а німці спокійно продовжували співати. Після цього я спитав одного з них: „Ви не злякалися?“ На це він відповів: „Слава Богу, ні“. Я знову запитав його: „Хіба вашим дружинам і дітям не було страшно?“ На що він лагідно відповів: „Ні. Наші дружини і діти не бояться смерті“» (*Велика боротьба*, с. [254.1]).

Уезлі побачив, що ці віруючі мали те, чого він не мав, хоча вже довгий час він прагнув досягти досконалості. В чому справа? Чого йому бракувало? Це також наше питання.

Ми розглянули декілька прикладів людей, які прагнули досягти досконалості і побачили, що вони не отримали щастя на цьому шляху. Тому я запитав на початку, чи це не знеохочує, коли ми постійно зайняті своїми помилками і бачимо, що нам постійно чогось бракує. Чи не буде це сильним розчаруванням, коли ми завжди прагнемо чогось і ніколи не досягаємо? Здається, що так відбувалося в житті фарисеїв, Павла, монахів, Лютера і братів Уезлі. Ми можемо ясно бачити, що в історії багато людей докладали великі зусилля, щоб досягти досконалості — і все даремно.

Те саме актуально і в наш час. Люди, які щиро прагнуть досягти досконалості, ніколи не досягають мети. Вони нещасні і навіть недружні і невічливі. Вони вважають себе кращими за інших, за тих, хто не прагне досконалості, і суворо ставляться до них. Ми можемо бачити цю проблему в суспільстві сьогодні, не звертаючись до історії.

Але якщо це реально, то чи не варто припинити прагнення до досконалості, тому що це недосяжна ціль? Чи безгрішність — це не надто висока ціль? Багато людей прийшли саме до

такого висновку. Вони говорять, що не можна прагнути до досконалості, тому що ви серйозно захворієте, а цього ми не хочемо.

Що в дійсності є досконалістю? Це питання виникає дуже часто. Багато людей уявляють досконалість, як ідеал або стандарт, котрий я ставлю перед собою або інші призначають для мене. Коли я досягнув цього рівня, то досягнув досконалості. Але чомусь досягти цього стандарту досить важко. Наприклад, спортсмен може визначити досконалість, як здобуття першого місця. Досконалість для студента — це найвища оцінка. Тому люди стараються і стараються, і приходять у відчай, коли отримують незадовільні оцінки. Це робить їх нещасними. Коли ми прагнемо досягти якогось рівня і постійно незадоволені собою — це справжня проблема.

Павло писав про прагнення до досконалості, ми прочитаємо, що він сказав: «Не тому, що я вже досягнув, або вже вдосконалився, але прагну [докладаю зусилля], чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене» (*Філіп'янам* 3:12). Коли Павло писав це, він не вважав себе бездоганним. Як ми читали раніше, Павло говорив: «Якщо би хтось міг ввійти на небо завдяки фарисейським законам, то це був би я». Подібне сказав і Лютер: «Якщо би людина могла увійти на небо завдяки законам монахів, це був би я». Тепер мислення Павла змінилося. Але все таки він сказав «Я докладаю зусилля». Як? Це питання.

Тепер ми прочитаємо, що Павло пише про досконалість.

«Отож, коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любови, коли є яка спільнота духа, коли є яке серце та милосердя, то доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум! Не робіть нічого підступом або з чванливости, але в покорі майте один одного за більшого від себе. Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (*Філіп'янам* 2:1—5). В німецькій Біблії останнє речення перекладено наступним чином: «Будьте такої думки один з одним, як ваше спілкування з Ісусом Христом». В англійському перекладі сказано: «Майте такі думки між собою, якими є ваші в Христі Ісусі». Чи бачите ви інше прагнення до досконалості в цьому тексті? Можливо, важко це побачити з першого погляду, але скоро ви це зрозумієте.

Давайте розглянемо діаграму, яка називається «Інше визначення». Недосконалість — це гріх. Ми розуміємо це. Це гріх в будь-якій формі, але також і дещо інше. Я би хотів назвати недосконалість розривом нашої гармонії з Богом. Це також приносить дисгармонію в наші стосунки з іншими людьми. Уявіть собі щасливу сім'ю, в якій ніщо не порушує стосунків. Існує повна єдність. Але раптом подружжя перестає розуміти одне одного. Коли один говорить, а інший не розуміє його. Один партнер просить: «Ти не міг би принести мені стакан води?»

Інший відповідає: «А тобі ліньки самому взяти?» Іншими словами, хороших стосунків більше не існує. Що би ви думали, коли раніше ви насолоджувалися гармонією, а потім вона зникла? Це страшно. Це розриває серце.

Таку ситуацію можна оцінити як недосконалість. Чогось бракує, і людина не заспокоюється, поки не відновиться гармонія.

Брак гармонії — ось що обтяжує людей. Ми повинні ясно розуміти це. Коли ми маємо гармонію з Богом, це пошириться і на наші стосунки з іншими.

Досконалість — це не тільки безгрішність. Це також відновлення гармонії з Богом. Якщо я намагаюся жити згідно певного стандарту, але не маю гармонії з Богом і людьми, це обов'язково зробить мене нещасним. Завжди!

Єдиний шлях до щастя — мати гармонію з Богом. Спілкування з Богом, єдність з Ним, єдність один з одним — це ключ до досконалості.

Ми прочитаємо пізніше текст з *Філіп'янам* 2. Зараз ми прочитаємо текст з *Коринтянам*. «Ласка Господа Ісуса Христа, і любов Бога та спільність (гармонія) Святого Духа — з усіма вами» (2 *Коринтянам* 13:14).

Хто з нас може сказати, що має таке спілкування чи гармонію зі Святим Духом, як з близьким другом чи з коханим? Але цього Павло бажає усім нам.

Він говорить те саме в *Філіп'янам*: «... спільнота Духа». «Отож, коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любови, коли є яка спільнота духа, коли є яке серце та милосердя, то доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум. Не робіть нічого підступом або з чванливости, але в покорі майте один одного за більшого від себе» (*Філіп'янам* 2:1—3).

Чому фарисеї були такими скрупульозними і давали десятину з м'яти та анісу? Чому вони так уважно очищали посуд? Яка причина цього? Чи не тому, що хотіли краще виглядати в очах інших людей? Зовнішнє благочестя означає хороший зовнішній вигляд, але Павло говорить нічого не робити з егоїстичних цілей і марнославства.

Ананій і Сапфіра — яскравий приклад цієї проблеми, хоча вони були членами ранньої церкви. Вони утримали частину грошей, які отримали від продажу землі, а решту віддали. Чому? Марнославство. Інший переклад цього слова — «вразити інших». Їх турбувало те, що подумают про них інші, якщо дізнаються, що вони не дали усі гроші, тому вони зробили вигляд, що віддали усе. Але гріх засліплює людей, вони вважають себе хорошими. Ця пара не хотіла бути поганим прикладом, тому удали, що віддали все.

Таке прагнення до досконалості Бог не приймає. Це не приносить результатів.

«Доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум».

Своїми силами неможливо досягнути досконалості. Це завжди поєднано із спілкуванням. «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (*Філіп'янам* 2:5). Або як сказано в німецькому перекладі: «Будьте такої думки один з одним, як ваше спілкування з Ісусом Христом». Те саме спілкування і гармонія, яку ви маєте з Христом, майте один з одним. Таке значення цього тексту. Далі іде опис спілкування, яке Христос мав з Богом Отцем.

«Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, будши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (*Філіп'янам* 2:5—11).

Це визначення досконалості — справжня гармонія з Богом. Бути подібним на Нього.

Коли ми робимо щось і не впевнені, чи ми в гармонії з Богом, це подібно до піщинок в механізмі. Ми не можемо йти вперед. В такій ситуації ми нещасні. Як можна бути щасливим, не маючи гармонії з Богом? Це неможливо.

Ми знову прочитаємо текст: «Не тому, що я вже досягнув, або вже вдосконалився, але прагну, чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене» (*Філіп'янам* 3:12).

Останню частину цього вірша ми часто упускаємо з поля зору. [Німецький переклад відрізняється від українського. В ньому говориться: «Не тому, що я вже досягнув досконалості, але продовжую боротися, щоб я міг досягти її, тому що Христос досяг мене».]

Павло говорить, що прагне досягти досконалості. Але чому? Яка причина? Тому що Христос досягнув його. В *Християнській стандартній Біблії Холмана* цей текст перекладено так само. «Не тому що я вже досягнув цілі або повної зрілості, але я прикладаю усі зусилля, щоб триматися цього, тому що Христос тримає мене». Я схоплений. Взятий в полон. І тому я прагну до досконалості.

Іншими словами, я маю таке прагнення бути в гармонії з Богом, що я не можу робити ніщо інше, я роблю це, тому що Христос досягнув мене. Недосконалість — розрив гармонії з Богом і я не можу прийняти цього. Я не хочу лишатися в дисгармонії з Богом.

Далі Павло говорить: «Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду» (*Філіп'янам* 3:13). Що він забуває? Часто в нашому щоденному житті ми чуємо: «Усе залишилось в минулому. Будемо дивитися вперед». І коли наша увага повертається до наших минулих помилок, дехто говорить: «Я ніколи не озираюся назад. Я дивлюсь тільки вперед». Так уся критика припиняється.

Ті, хто думає таким чином, втрачає з поля зору те, що помилки минулого можуть повторитися в майбутньому, і це не робить ситуацію кращою. Думаюча людина відразу побачить це.

Що мав на увазі Павло, коли говорив, що він забуває задне і йде вперед? Ми читали в третьому розділі. «Але те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав» (*Філіп'янам* 3:7).

Ми прочитаємо ще раз: «... хоч і я міг би мати надію на тіло. Як хто інший на тіло надіятись думає, то тим більше я, обрізаний восьмого дня, з роду Ізраїля, з племені Веніяминового, єврей із євреїв, фарисей за Законом. Через горливість я був переслідував Церкву, будши невинний, щодо правди в Законі» (*Філіп'янам* 3:4—6). Усе це Павло забув. «Але те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав. Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (*Філіп'янам* 3:7, 8).

Ми розглянемо, що означає бути в гармонії з Богом. Ми прочитаємо про розвиток великої боротьби. Це цитата з книги *Патріархи і пророки*. «Доки усі створені істоти виявляли вірність закону любові, в усьому Божому Всесвіті панувала досконала гармонія. Виконання волі Творця було радістю для небесного воїнства. Відображення Його слави та прославлення Його імені приносило їм насолоду. А оскільки Бога вони любили понад усе, то й у ставленні одне до одного виявляли довір'я і безкорисливість. Жодний фальшивий звук не порушував небесної гармонії. Але в цьому щасливому царстві відбулася переміна. Знайшовся той, що порушив Закон свободи, дарований Богом усім істотам» (*Патріархи і пророки*, с. [35.1]).

Ми бачимо, що усі були щасливими. І чому? Тому що існувала досконала гармонія. Основою цієї гармонії була любов.

Прочитаємо далі. «Таким чином була порушена досконала гармонія небес. Спроби Люцифера домогтися, щоб небожителі служили йому, а не Творцеві, збентежили їх: вони вважали, що тільки Бог гідний найвищої слави. На небесній нараді ангели умовляли Люцифера упокоритися». (*Патріархи і пророки*, с. [35.3]).

Вперше досконала гармонія була порушена. Це був гріх. Гріх — це порушення гармонії з Богом. Таким чином щастя було втрачене.

«Породжений таким чином дух незадоволення здійснював свою згубну роботу. Хоч справа ще не дійшла до відкритого повстання, проте суперечності поміж ангелами непомітно зростали. Знайшлися й такі, котрі з прихильністю прислухалися до звинувачень Люцифера на адресу Божого правління. Хоча раніше вони були абсолютно згодні з порядком, встановленим Богом, зараз, однак, почували себе незадоволеними та нещасними від того, що

не могли збагнути Його безмежних задумів, їм не подобалося й те, що Бог так звеличив Христа. Тепер вони були готові підтримати і наступну вимогу Люцифера — стати рівним Божому Синові. Проте ангели, котрі залишалися вірними і відданими, відстоювали мудрість і справедливість божественного правління та намагалися примирити цю незадоволену істоту з Божою волею. Христос — Син Божий! Він був одне з Богом перше, ніж були створені ангели, і завжди перебував по правиці Отця. Його верховна влада, так багата на благословення для всіх, що перебувають під Його милостивим покровительством, раніше ніколи не викликала сумніву. Досі ніщо не порушувало гармонію Небес. Чому ж тепер виникла незгода?» (*Патріархи і пророки*, с. [38.3]).

Ангели страждали від такої незгоди. Вони більше не мали єдності думок.

Давайте розглянемо коротко падіння Адама і Єви. Ви знаєте, що змії знищив гармонію, яка існувала між небом і землею. «І розкрилися очі в обох них, і пізнали, що нагі вони. І зшили вони фігові листя, і зробили опаски собі. І почули вони голос Господа Бога, що по раю ходив, як повіяв денний холодок. І сховався Адам і його жінка від Господа Бога серед дерев раю» (*Буття* 3:7, 8).

Зробивши собі одяг, вони прагнули виглядати гарніше, подібно до фарисеїв, Павла, Лютера, Уезлі і інших. Вони намагалися відновити те, що втратили і сподівалися зробити це своїми силами.

Коли ви читаете, як вони хотіли сховатися, чи можна знайти кращий опис недосконалості? Їхня гармонія з Богом була знищена. Вони більше не могли дивитися Йому в очі.

«І закликав Господь Бог до Адама, і до нього сказав: Де ти? А той відповів: Почув я Твій голос у раю і злякався, бо нагий я, і сховався» (*Буття* 3:9, 10). Але ж він зробив собі одяг з листя. Тим не менше, Адам бачив, що чогось бракує.

Ми бачимо в цьому прикладі, як досконала гармонія була знищена, і це є гріх.

Зараз ми розглянемо життя Христа і прочитаємо цитату з книги *Христос — надія світу*. «У серці Христа, в якому панувала досконала гармонія з Богом, був ідеальний мир» (*Христос — надія світу*, с. [330.3]). Це речення показує, що таке справжній мир. Іншого істинного миру не має. Кожен, хто шукає справжнього миру, знайде його в досконалій гармонії з Богом.

До чого веде справжній мир? «Похвала не викликала в Нього піднесення, а критика і розчарування не засмучували Його. В умовах найбільшої опозиції і найжорсткішого повождення Він не занепадав духом» (*Христос — надія світу*, с. [330.3]). Він мав справжнє і глибоке джерело миру, тому що був в гармонії з Богом. Це найглибше джерело, ніщо не може порушити такий мир, поки існує ця гармонія. Це не значить, що Христос не відчував тягар незгоди інших. Боротьба, з якою Він зустрічався, виснажувала Його. Спокушення в пустелі також забрало багато сил, але ніхто не міг позбавити Його миру, тому що Христос перебував в гармонії з Богом. Це вирішальний фактор.

Що дає нам така гармонія з Богом? Я знайшов цікаву відповідь. «Духовне життя може стати благословенням для людства. Якщо людина перебуває в гармонії з Богом, тоді вона постійно буде залежна від Його сили. „Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний“» (*Свідчення для церкви*, т. 4, с. [520.1]). Що означає бути досконалими, як наш небесний Отець? Це значить постійно залежати від Нього. Це досконалість. Бути в гармонії з Ним, постійно покладаючись на Нього. Духовне життя означає бути в гармонії з Богом, постійно покладаючись на Його силу.

Що ми робимо, коли молимося? Є цікава цитата в книзі *Наочні уроки Христа*. «В притчі прохач отримувач відмову знову і знову, але він не відмовився від своєї цілі. Так наші молитви не завжди отримують негайну відповідь, але Христос вчить нас не припиняти молитися. Молитва не має міняти Бога, вона повинна привести в гармонію з Богом нас. Коли ми звертаємось до Нього з проханням, Господь може побачити за необхідне, щоб ми досліджували свої серця і каялися в гріхах» (*Наочні уроки Христа*, с. [143.1])

Що робить молитва? Вона створює гармонію між Богом і мною.

Я пригадую вірш, в якому йдеться про те, як Яків працював сім років за Рахіль, а йому дали Лію. Після наступних семи років він міг одружитися з Рахіль. Але що сказано про Якова, коли він працював за Рахіль? «І служив Яків за Рахіль сім літ, а вони через любов його до неї були в його очах, як кілька днів» (*Буття 29:20*).

Це цікаво. Це прагнення до досконалості, і воно не робить людину нещасною. Яків не був нещасним протягом цих семи років, хоча до нього і ставилися недобре. Його обманули і змусили працювати ще сім років, але і вони були для нього як сім днів.

Звичайно, йому було неприємне погане ставлення, але це не робило його нещасним, тому що він мав джерело радості — любов до Рахіль.

Ми також чекаємо. Ми чекаємо повернення Христа, і як ми сприймаємо цей час очікування? Яка наша позиція? Чи це для нас сім днів чи сім тисячоліть? Як ми оцінюємо цей час, якщо маємо гармонію з Богом: чи любимо ми Його, як Яків любив Рахіль?

Є цікавий вірш з *Пісні над піснями*. «Забрала ти серце мені, моя сестро, моя наречена, забрала ти серце мені самим очком своїм, разочком однеденьким наміста свого» (*Пісня над піснями 4:9*). Вона забрала його серце. Вона повністю захопила його, як говорив Павло: «... але я докладаю усі зусилля, щоб отримати це, тому що мене тримає Христос Ісус» (*Філіп'янам 3:12* — Християнська стандартна Біблія Холмана).

Таку гармонію ми не хочемо втрачати. Про це говорив Ісус, коли сказав: «Я і Отець — Ми одне» (*Івана 10:30*). Він не міг жити без Отця. Він не хотів щоби щось знищило гармонію з Ним. Він за будь-яку ціну зберігав її. Як би так сталося, це розбило би серце Христа.

Чи ми розуміємо, чому псалмист говорить: «Боже мій, Боже мій, нащо Мене Ти покинув?» (*Псалми 22:1*). Це крик відчаю, який можна зрозуміти тільки коли ми маємо справжню єдність з Богом. Єдність з Богом була найважливішою для Христа.

Слова Давида були молитвою Христа. «А коло години дев'ятої скрикнув Ісус гучним голосом, кажучи: Елі, Елі, лама савахтані? цебо: Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» (*Матвія 27:46*). Це розбило серце Христа. Йому здалося, що Він втратив єдність з Отцем по причині наших гріхів.

Прагнення зберігати гармонію з Богом зробить вас щасливими. Ніщо інше просто неможливе.

Давайте ще раз прочитаємо текст з *Філіп'янам*. «Не тому що я вже досягнув цілі або повної зрілості, але я прикладаю усі зусилля, щоб триматися цього, тому що Христос тримає мене» (*Філіп'янам 3:12* — Християнська стандартна Біблія Холмана).

Завжди пам'ятайте: Гріх — це знищення гармонії з Богом. Намагайтесь звільнитись від цієї дисгармонії і постійно поглиблюйте гармонію, щоб вона була міцнішою і витривалішою. Йдіть до цього і ніколи не зупиняйтеся подібно до Якова, який працював за Рахіль.

Перед виникненням гріха Господь дав Адаму роботу в Едемському саду. Він повинен був доглядати за садом і дати імена тваринам. Ви знаєте це. Бог дав нам роботу, тому що Він знав, що це зробить нас щасливими. Потім увійшов гріх, після якого до праці додався біль. Це зробило життя важчим. Тим не менше, незважаючи на горе і страждання, робота далі приносить нам щастя. Не можна сказати: «Я не буду працювати, тому що це завдає болю». Таке мислення зрештою робить нещасливим. Хоча присутні біль і страждання, проте праця робить нас щасливими. Іншого шляху не існує.

Це мав на увазі Павло, коли говорив, що забуває усе, що позаду. Він описує той біль, який мав в роботі, але це не зупинило його прагнення. «А коли життя в тілі — то для мене плід діла, то не знаю, що вибрати» (*Філіп'янам 1:22*). Павло написав цей лист в час першого ув'язнення, коли знаходився в Римі. Він був під домашнім арештом, а не в справжній в'язниці і міг написати цього листа за допомогою брата, який захворів і поїхав до філіп'ян.

«Тягнуть мене одне й друге, хоч я маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно ліпше» (*Філіп'янам 1:23*). Він прагнув усе більшої гармонії і єдності. «А щоб полишатися в

тілі, то це потрібніш ради вас» (*Филип'янам* 1:24). Але навіть це зробило його щасливим, тому що він прагнув до гармонії.

Ми повернемося до *Филип'янам* 3. «Але я прикладаю усі зусилля, щоб триматися цього» (*Филип'янам* 3). Павло не мав і частинки ліні. Ні найменшої.

«Я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі» (*Филип'янам* 3:14). Я женусь до мети. Ніякої млявості. Ніякої бездіяльності — тому що Христос тримає його.

На закінчення я прочитаю цитату з книги *Дії апостолів*. «Освячення — це справа не однієї хвилини, години чи дня, але усього життя. Це не радісний політ почуттів, але постійна смерть для гріха і життя для Христа. Слабкі, непостійні зусилля не зможуть виправити зла і реформувати характер. Тільки завдяки тривалим, наполегливим зусиллям, старанній дисципліні і суворій боротьбі ми отримаємо перемогу. Ми не знаємо, наскільки сильною буде боротьба наступного дня. Поки триває влада сатани, ми повинні підкоряти своє „я“, перемагати гріх; поки ми живемо — не повинно бути зупинок, і ми не можемо в якийсь момент сказати: „Я вже досягнув“. Освячення — це результат послуху протягом цілого життя» (*Дії апостолів*, [560.3]).

Нас чекає суворая боротьба. Гріх завдасть нам болю, але не сама битва зробить нас щасливими, а дещо протилежне. Освячення — це результат спілкування з Христом. Іншими словами, якщо я прагну до цієї мети — мати спілкування з Христом, єдність з Ним, тоді я матиму такий мир, як мав Христос. Я буду щасливий, не буде неприязні до інших. Це є те прагнення, що насправді веде до досконалості. Діти Божі відкриють Бога, яким Він є.

Це моє побажання для нас усіх.

Амінь.